

במיוחד לאלה המכבלים על עצם לפסק אך ורק ב תורה לשמה ללא כל חשבונות צדדיים. בחותוען דות השטה ברוצעה מגבית על המוקם. בדרךה המיוונית של ליבוואויטש, ללא פרטום שמות המנדטים או סלום נדבוחיהם כל אשר נדב לבו אותו הכנס את נדבתו בתוך מעטה סגורה ובתמי מסונגת שנמסרה מיד לכ"ק אדרמור' שליט"א.

פורים אינם אינו-tag החדש. השמה המיוונית לחוג את שמחת פורים — מיזוג מקורי זה של שיא השממה עם שיא הרצינות מבלי שיגיע אף כחוט השערת מאתה מהן — אף זה, אף פורים כפי גוסטה-חבי"ד המיוונית אינו בלחי ידוע.

אלם אף לאלה החיים ב', אמות של ליבואו וויטש ומיכרים יפה את מגנגי, אורח חי', אוירתה הרוחנית והחברתית — והיתה התהמודות פורים השנה חוי יוצאת מהכלול שלא תשכח על הצבע עלי במה נשנתה התהמודות זו? קשה להזכיר על דבר מיוחד וקבוע כ'הוא הוא הגורם. אין לומר כי ה' וזה על שום האורחים הרבים, על שם שנמשכה התהמודות עד אור הבקר ממש, על ש'גיטלו' משקה לרוב — כל אלה אינם חידושים בLIBVAOITSH. רגילים בLIBVAOITSH לקהן גדול, והלא משות כרך יש הכרה לקים את התהמודות של תדשי החורף באולם שכור. בחתינה "למעלה מון הומן" גם היא אין בה ממש חידוש בLIBVAO וויטש. ואילו, "משקה", ומכל שכן בפורים — ודאי שאין בו חידוש, קל וחומר ביוזדים רוסיים...

לא ה' זה דבר זה או זה, אלא כל הסביבה, הרות, האוריה שדריחפה באולם הענק שכאילו העלה את הקהן העצום לעולם נעלם יותר.

מיד עם פתיחת התהמודות הוכיר כ"ק אדרמור' ש'ליט"א, כי פורים מצטיין מיתר המועדים במאשה לא מעלה מסדר ההשתלות הטבעי. נס פורים לא ה' בו ממש התפתחות מודגת, אלא בין רגע "נהפך הוא" מעמק תחת לעמק רום,

משיא השואה עדシア הישועה לישראאל.

אף שמחת פורים היא בדרך זו, לא בסדר השתלות, אלא מיד צרייך להנכש שטחה מלאה. ברם באותה מסכת פורים עליה לא הוסה הדעת אף לרגע ממהותו האמתית של פורים, בחתינה "קימו וקבעו", וכ"ק אדרמור' ש'ליט"א בשיחותיו ובמאמר החסידות נגע בעניינים העומדים על הפרק. כדרכו הוכיר רק את המשל, והוא מובן מאליו.

בימי נס פורים — אמר כ"ק אדרמור' ש'ליט"א — היה להם לישראל "אתות בית המלך" — אחותם מפשעה את העמדה הגבוהה ביותר בברית הממלכה העולמית הגדולה ביותר בעולם של

בשילה מיוונית פנה כ"ק אדרמור' ש'ליט"א אל הנשים. הדור של עקבתו רמשיחא — כמוובה בכתביו הארייזיל והוא גלגול של דור המדבר. בדור המדבר ידועות זכויותיהם הגדולות של נשים ישראל אשר לא מסרו את זהובן לעגל, ואילו במשכן היו דראשנות. תפקידה של האשה היהודית גם ביום הוא שלא להרשות את הסגידה לה' עגל הזהב" את הריצה אחר זולר ועוד זולר אלא להקדיש כל בחותמי להקמת המשכן — הוא דור העמיד המתנהג בדרך יהודית אמיתי.

השעה הייתה מאחרת לאחר חצות לילה. אך הקהל העזום ישב עדין והקשיב תוך דרכות רציניות לשיחות ולניגוני השמהה שבין שיחה אחת לשני.

روح חסד וرحمם יחד עם מלחה לא פשורת למען התורה אשר הייתה כה אפינית לבעל חילולא היהת נסוכה על כלם והפיצה אור וחום ברחווב האפל והקפו אבודמה לציווי על ברות המנותה הנטורה שבבית המקדש.

פורים תשע"ז — נסח ליבוואויטש :

נאג האוטובוס שעבר באותו יום שני בחמש לפניות בקר בשדרות נאסטראנד שבברוקלין, סמוך ל"איסטרן פארקוויי", שהוביל את נסיעיו הרגילים שלו בשעות אלה — פיעלים המשכילים לעובותם וכדי — וזאת לא צפה להעלות מל מכוניותם קבועות נסעים בלתי צפויים שעלו על האוטובוס סמוך ל"איסטרן פארקוויי", נסעים אשר באשרת החג שלחם לא הלמו כלל לתוכו שחרו של יום עבדה. הוא לא יכול היה להעלות בעדו כי נסעים בלתי צפויים אלה, אשר בבת אחת כמעט מלאו את האוטובוס המלא על גדותיו, לא היו אלא חלק צעום מאד מאותם שעברו באותו לילה חוי' בלתי נשכח.

היו אלה יהודים שהשתתפו בתהמודו של כ"ק אדרמור' ש'ליט"א לנכוד פורים, שהתקיימה

מכיא הוא גם לידיו "קרך" בפירושו, מילון טומאה.

השיות נמשכו זו אחר זו כשבין האחת לשני ריקודים וניגונים של שמחה, כך אדמור' שיליט"א המשיך בדברי התעוורותו להתחזות בלמוד התורה וקיים המצוות.

אבל כך ספר מעשה כי פעם אחת ישבו באותו תלמידי הבעל שם טוב, עבר שם עREL אחר ובקש מאחד התלמידים לעזר לו במשחה, אך הלה השתמט ואמר "גניע מאושען" (אני יכול) ענה לו הגוי מאושען דא ניע כאטיש (יכול אתה אלא שאינך רוצה). תלמידי הבש"ט נחפלו מאד מהערעה זו.

כל אחד מישראל, המשיך כך אדמור' שיליט"א, הוא בגדר "מאושען" — יכול הוא. חסר רק ה"כאטיש" — הרצן.

פני המזורה כבר האדימו כאשר ניגן הקהל את גגנו המפורס של דבנו הוקן (תגנון ד' בבות). מי שהקשיב לשירה אדריה זה, יכול והי להבין לא לנכון את המפורש בתקוני הוהר, בדברים היכפריים שאינו אלא יום כפוריים.

שעודה משה בליובאוויטש: "אליו היו כל ישראל חפ齊ם באמת לאמתת שיבוא המשיח מיד — ה' בא מ'יד" בסימן המלים האלה שאמר כך אדמור' שיליט"א בעת התהווודות הגדולה באחרון של פסח השנה, בהסתמכו על ראות מפסוקים וכו' — בסימן של מליט אלה עמדו כל ימי הפסח תשטע"ז במחיצתה של ליבא זויטש אמריקה.

כיסופין אלה לגאולה ויושעה אמתית — גואלה זו שאינה ניתנת להשיג אלא על ידי מעשים של תשובה, עברה כחות השני בכל ימי הפסח.

עוד בראשית חדש ניסן פרוסט כך אדמור' שיליט"א מכתב בו פנה בדרישה אל מתנגדי תלמידיו והוריהם לנצל את ימי הפסח לשם חיזוק החנוך הבהיר, ולעוסק במילבד בילדים בימי ה חג וחול המועד אשר בהם הם משוחרים על פי רוב מלמדות הרגיל.

צעריר החסידים אمنם הקדשו את כל מרצו השנה לא רק להכנות מצות מצוה וכדי' אלא גם ל"ארבעה בנים" — מסרו את ימי הפסח קודש לחנוך הבהיר.

כמנהגה של ליבא זויטש, חילך כך אדמור' שיליט"א מצות עבר בפסח אחדי הザרים בין

אתם הימים, אף מרדכי היי "מתהלהך בחצר בית המלך" עוד בטוטם נתמנה למessenger למלך. אולם כשיצאה גזירות המן לא הסתפקו ישראל במא שהיתה להם "אחות בבית המלך" לא בעיר המלוכה הלו כו' לבקש את דרך הצלחת אלא — לפי עצם מרדכי ואסתר — הבינו כי הצלחת היחידה מגiorה המן אינה אלא בלימוד התורה עם ילדי ישראל. רק אחר כך אפשר היה לעשות את כל יתר הדברים. לימוד התורה עם ילדי ישראל פירושו דווקא — לימוד התורה כתורת ד' לא כמו שלמנדר מני חכמה.

בזהណנות זו עמד כך אדמור' שיליט"א על דרכיו החינוך היהודי בכלל, בחירותו מתח בקורס על אלה הרוצחים להנaging שיטות חוץ "מודרניות" מסוימות, תוך התימרות "לחסוך מזמנו של הקב"ה", וכי הילד ילמד יותר מהירות. הנור היהודי אמתו לאמתו של דבר אינו אלא דווקא בדרכיו אבותינו המסורה בידם מדור דור: "קמץ אליך — א".

לבטל גזירות הן גשמיות והן רוחניות — המשיך כך אדמור' שיליט"א — אפשר רק ע"ז שאספסים תנוקות ומלמדים אותו דינים כדי לתהנוג היהודי. בכך עסק מרדכי שהי' מראשי סנהדרין שבדורו, ובכך צריכים לעסוק גם מנהיגי ישראל שהם בוחינת ראשי סנהדראות בכל דור ודור. יראת ה' היא ראשית חכמה, ואס קיימת אותה "ראשית", באח אחרי' גם החכמה. גם לא תמיד החשובה כמות הלימוד. הגمرا מספרת על עבר ביה רב דוד יומא" שאצלו הייתה הדרך לבית המדרש נשכחת ששה חדשים והדרך חורה עצם הלימוד עדין אייננו הכל, אלא מוכחה הוא להזות בקדושה ובטהרה, חייבים לדעת "להבריל בין קדש לחול בין אין טמא לטהור", צרייך לתלמיד לשמעו מרבו כי התורה שהוא לומד תורה ה' היא, אם יעדמו דור ישרים כזה, יהיה ממי לא בחינת יבורך".

באחת השיחות התעכבר כך אדמור' שיליט"א על עניין מלחמת עמלק הקשורה לבנש פורמים. הסכנה שבעמלק היא בזוז כי הוא בא בטענה צדקה, כי גם הוא נצד של אביהם ויזחק, אלא שאינו מקבל עליו את תמיומו של יעקב איש תם. תמיות זו, מדה זו של "נעשה קודם לנשמע" — מבנן עמלק. "אשר קרך", ומילא